

Rolnummer 2331
Arrest nr. 188/2002 van 19 december 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de rechters L. François en M. Bossuyt, waarnemend voorzitters, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, E. De Groot, A. Alen en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van rechter L. François,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 18 januari 2002 in zake de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tegen de b.v.b.a. New Motor Company en in zake de b.v.b.a. New Motor Company tegen L. Wietkin, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 25 januari 2002, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het een onderscheid maakt tussen opdrachtgevers door diegenen die een beroep hebben gedaan op een niet-geregistreeerde aannemer zwaar te bestraffen, terwijl het feit dat een aannemer niet geregistreerd is op zich voor die aannemer geen fout is ?

Schendt diezelfde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat ten aanzien van de opdrachtgever die te goeder trouw een beroep heeft gedaan op een niet-geregistreeerde aannemer bepaalde algemene rechtsbeginselen, namelijk het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inzake straffen, niet worden nageleefd ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Bij dagvaarding van 29 oktober 1998, vordert de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (R.S.Z.) de veroordeling van de b.v.b.a. New Motor Company tot het betalen van de som van 290.069 frank verhoogd met de verwijlinteressen, met toepassing van artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969.

Bij dagvaarding van 30 november 1999, heeft de b.v.b.a. New Motor Company L. Wietkin, voor de b.v.b.a. Elite, failliet verklaard bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel te Luik van 25 juni 1997, opgeroepen tot vrijwaring.

De b.v.b.a. New Motor Company baat een garage uit en heeft een beroep gedaan op de b.v.b.a. Elite, die thans failliet is, voor onderhouds- en reinigingswerken. Een onderzoek heeft aangetoond dat laatstgenoemde firma niet geregistreerd was en haar verplichtingen inzake sociale zekerheid niet was nagekomen.

De Arbeidsrechtbank te Luik stelt vast dat uit artikel 30*bis*, §§ 1 en 3, van de wet van 27 juni 1969 blijkt dat het feit dat een aannemer niet geregistreerd is niet beoordeeld wordt als fout vanwege die aannemer maar daarentegen als een bron van sanctie « op basis van vermeende fout » vanwege de opdrachtgever die een beroep doet op de diensten van die aannemer. Zij is van oordeel dat bijgevolg de vraag rijst naar een mogelijke discriminatie ten nadele van de opdrachtgever en acht het bijgevolg passend zich de vraag te stellen of het voormelde artikel 30*bis* in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en stelt aan het Hof de vraag zoals ze is geformuleerd door de b.v.b.a. New Motor Company.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 25 januari 2002 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 6 maart 2002 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 4 april 2002.

Memories zijn ingediend door :

- de b.v.b.a. New Motor Company, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 4040 Herstal, Quai du Bassin 16, bij op 16 april 2002 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 19 april 2002 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 8 mei 2002 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 27 juni 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 25 januari 2003.

Bij beschikking van 9 oktober 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 6 november 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 11 en 15 oktober 2002 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 6 november 2002 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. A.-L. Dubois, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. J. Caeymaex, advocaat bij de balie te Luik, voor de b.v.b.a. New Motor Company;
 - . Mr. A. Gillet, advocaat bij de balie te Nijvel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de b.v.b.a. New Motor Company

A.1.1. De partij brengt in herinnering dat het in het geding zijnde artikel 30*bis* in de wet van 27 juni 1969 is ingevoerd bij de wet van 4 augustus 1978 tot economische heroriëntering. Die nieuwe bepaling valt onder de titel « maatregelen ter bestrijding van de bedrieglijke praktijken van de koppelbazen » maar overschrijdt ruimschoots die doelstelling. Ze heeft tot doel de Rijksdienst voor de Sociale Zekerheid (R.S.Z.) te verzekeren van de betaling van de sociale bijdragen die verschuldigd zijn door de aannemer die zijn registratie niet verkregen heeft of verloren heeft. De partij acht de doelstelling lovenswaardig maar zij is van mening dat het logischer zou zijn dat aan de aannemer nieuwe controle- of dwangmaatregelen worden opgelegd veeleer dan de

opdrachtgever die een beroep doet op een niet-geregistreerde aannemer te bestraffen. Terwijl de aannemer, die bijdragen verschuldigd is, en van wie de wetgever vreest dat hij in gebreke zal blijven, geen enkele verplichting heeft om zijn registratie aan te vragen en hem dus geen fout treft wanneer hij die niet heeft, worden aan de opdrachtgever die op hem een beroep doet bijzonder zware geldelijke sancties opgelegd vermits zij 80 pct. van de kostprijs, B.T.W. niet inbegrepen, van de aan die aannemer toevertrouwde werken kunnen bedragen.

De partij is bovendien van mening dat het door de wetgever tussen de aannemers gemaakte onderscheid gebaseerd is op een *a priori*: de goede aannemers worden geacht in de toekomst hun sociale en fiscale verplichtingen stipt te blijven naleven terwijl de niet-geregistreerde aannemers geacht worden dat niet te zullen doen. De partij is van mening dat die voorspelling van het toekomstige gedrag van de aannemers op geen enkele realiteit steunt, vermits een geregistreerde aannemer te kampen kan krijgen met betalingsmoeilijkheden en zijn sociale en fiscale verplichtingen niet langer kan nakomen, terwijl de niet-geregistreerde aannemers die stipt naleven. De door de wetgever aan de opdrachtgever opgelegde solidariteit doet laatstgenoemde een risico dragen in verband met een voorval waarop hij geen enkele invloed kan uitoefenen.

A.1.2. In verband met het tweede onderdeel van de vraag doet de partij gelden dat, mocht de opdrachtgever bedrogen zijn geweest door zijn medecontractant, zijn goede trouw geacht wordt zonder enig gevolg te zijn voor het bestaan en de omvang van zijn hoofdelijke aansprakelijkheid. Volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie is de opdrachtgever die, voor de uitvoering van door de Koning vastgestelde activiteiten, een beroep doet op een niet-geregistreerde aannemer, niet vrijgesteld van zijn eventuele verplichtingen die daaruit ten aanzien van de overheid voortvloeien, door het enkele feit dat hij in het raam van zijn contractuele betrekkingen met de aannemer, door laatstgenoemde is misleid in verband met zijn registratie (arrest van 13 december 1996).

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. De Ministerraad brengt in de eerste plaats in herinnering dat de artikelen 30*bis* en 30*ter* van de wet van 27 juni 1969 zijn gewijzigd bij het koninklijk besluit van 26 december 1998 genomen met toepassing van artikel 43 van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels. Het nieuwe artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 is het resultaat van de samensmelting van de vroegere artikelen 30*bis* en 30*ter* van dezelfde wet.

A.2.2. De Ministerraad is van mening dat het antwoord op de twee onderdelen van de vraag ontkennend moet zijn. Hij doet gelden dat het beginsel van het in het geding zijnde artikel 30*bis* elke notie van fout of goede trouw uitsluit in het feit dat een beroep wordt gedaan op een niet-geregistreerde aannemer: het gaat in werkelijkheid om een bijzonder mechanisme dat ertoe strekt de inning van de socialezekerheidsbijdragen te garanderen in geval van insolventie van de niet-geregistreerde aannemer en het sluiten van overeenkomsten met dergelijke economische actoren te ontraden. Het verschil in behandeling dat tussen de opdrachtgevers in het leven wordt geroepen, heeft een relevante verantwoording en is gebaseerd op een objectief en regelmatig criterium van onderscheid. Het in het geding zijnde artikel 30*bis* ontzegt de opdrachtgever die te goeder trouw een beroep heeft gedaan op een niet-geregistreerde aannemer niet de inachtneming van bepaalde algemene rechtsbeginselen, namelijk het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inzake straffen.

A.2.3. De Ministerraad brengt in herinnering dat de in het geding zijnde bepaling past in het kader van de wetgeving tegen de koppelbazen en dat die wetgeving van openbare orde te maken heeft met verscheidene sectoren. De bepalingen die in de wet van 27 juni 1969 zijn ingevoegd bij de wet tot economische heroriëntering passen in het kader van het beleid ter bestrijding van de bedrieglijke praktijken van de koppelbazen. Aan die wetgevingen wordt een niet betwist karakter van openbare orde toegekend, vermits zij tot doel hebben concurrentievervalsingen, verstoringen van de arbeidsmarkt en fiscale oplichting te bestrijden, die voortvloeien uit de illegale tewerkstelling van werknemers, het uitgeven van fictieve facturen en de niet-betaling van belastingen en sociale bijdragen. Die doelstellingen werden in herinnering gebracht in de parlementaire voorbereiding van de wet van 22 juli 1989.

De mechanismen die zijn ingevoerd bij de wet van 4 augustus 1978 hebben tevens tot doel de betaling van de socialezekerheidsbijdragen te verzekeren.

A.2.4. De Ministerraad onderzoekt vervolgens de grondwettigheid van artikel 30*bis* van de in het geding zijnde wet zoals het van toepassing was op het ogenblik van de betwiste feiten, dus vóór de wijzigingen van 26/30 december 1998 met inwerkingtreding op 1 januari 1999. Die bepaling voorziet in bijzondere verplichtingen van de opdrachtgever, zoals de beperkte aansprakelijkheid tot 50 pct. van de opdracht, exclusief

B.T.W., en de verplichting van inhouding. Zij voorziet tevens in een verhoging in het geval waarin de opdrachtgever die een beroep doet op een niet-geregistreerde aannemer zich niet aan de verplichting van inhouding heeft gehouden. Enkel die verhoging zou een sanctie kunnen lijken.

De Ministerraad brengt in herinnering dat de hoven en rechtbanken zich reeds hebben moeten uitspreken over de toepassing van artikel 30*bis* en meer in het bijzonder wat betreft het mogelijke bestaan van een fout en van goede trouw. Hij brengt tevens de definities in herinnering die in verband met de beginselen van redelijkheid en evenredigheid door internationale en nationale rechtscolleges zijn gegeven.

Hij is van oordeel dat de wet een onderscheid maakt tussen, enerzijds, diegene die een beroep doet op een geregistreerde aannemer en diegene die dat niet doet, maar dat ze geen onderscheid maakt tussen diegene die te goeder trouw een beroep doet op een niet-geregistreerde aannemer en diegene die dat niet te goeder trouw doet. Het criterium van onderscheid is dus volkomen objectief, meetbaar en reëel. Het criterium is overigens relevant ten aanzien van het doel van de wetgever dat erin bestaat de sociale en politieke plaag van de koppelpbazen op doeltreffende wijze te bestrijden. De wetgever heeft zijn deelname aan de fraudebestrijding willen uitbreiden tot alle actoren in de bouwsector; het gaat om een verplichting van burgerzin die ten laste wordt gelegd van die personen. De opgelegde verplichting is niet bijzonder zwaar vermits het in werkelijkheid erom gaat te onderzoeken of de medecontractant geregistreerd is, door kennis te nemen van de lijst van geregistreerde aannemers die regelmatig wordt bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* of door inlichtingen in te winnen bij de regionale registratiecommissies die de lijst bijwerken, ofwel door een eenvoudig telefoontje naar de centrale administratie te Brussel.

Het gemaakte onderscheid wordt verder verantwoord door het feit dat economische actoren van wie vermoed wordt dat ze hun verplichtingen inzake sociale zekerheid niet kunnen vervullen een risico vormen voor de maatschappij. De wetgever heeft dat risico ten laste willen leggen van diegenen die ondanks alles een overeenkomst sluiten met dergelijke actoren. De in de wet vastgestelde verplichtingen - een tot 50 pct. beperkte aansprakelijkheid van de opdracht exclusief B.T.W. en een inhouding van 15 pct. - vormen een redelijke en evenredige maatregel ten aanzien van het nagestreefde doel, aangezien niet alleen het bedrag ervan beperkt is maar de opbrengst ervan daadwerkelijk zal dienen tot de betaling van mogelijke schulden van de niet-geregistreerde medecontractant. Die maatregelen maken het mogelijk de nagestreefde doelstellingen te bereiken en zijn geen sancties maar bijzondere uitvoeringsvoorwaarden van de verplichtingen inzake betaling van socialezekerheidsbijdragen voor dat soort opdrachten.

De verhoging die gelijk is aan het dubbele van het als inhouding verschuldigde bedrag, zijnde 30 pct. van de opdracht, is harerzijds het gevolg van de niet-inachtneming van de verplichting van inhouding en niet van het beroep op een niet-geregistreerde aannemer. De Koning is ertoe gemachtigd de voorwaarden vast te stellen van vermindering van die verhoging die tevens tot de middelen behoort die door de wetgever zijn vastgesteld om de betaling van de bijdragen te garanderen en het sluiten van contracten met niet-geregistreerde aannemers te ontraden. De verhoging is redelijk, vermits zij beperkt is tot 30 pct. van de opdracht, ten aanzien van de sociale verstoring die wordt veroorzaakt door de niet-betaling van de bijdragen; zij is evenredig met de waarde van de verbintenis van de opdrachtgever en kan bovendien, wanneer de medecontractant geen sociale schuld heeft, volledig worden verminderd. Ze heeft zeer zeker een vergoedend karakter vermits zij van dien aard is dat zij voor de R.S.Z. de schade vergoedt die veroorzaakt wordt door talrijke procedures die te wijten zijn aan de niet-inachtneming van de sociale wetgeving. Men kan terecht stellen dat die verhogingen onrechtstreeks de niet-inning van bijdragen compenseren vermits de bijdragen een deel van de werkingskosten van de Rijksdienst dekken.

A.2.5. Het eerste onderdeel van de prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord. Er is aangetoond dat het feit dat de wet heeft geoordeeld dat de niet-geregistreerde aannemer geen fout treft, zonder gevolg is voor de toepassing van artikel 30*bis*, vermits de wetgever het meer opportuun heeft geacht alle opdrachtgevers te laten deelnemen aan de bestrijding van het zwartwerk veeleer dan de niet-registratie te verbieden en een zeer groot aantal controleambtenaren te moeten inschakelen. De maatregel is niet onevenredig om de reeds opgemerkte redenen en rekening houdend met het feit dat de opdrachtgever over controlemiddelen beschikt. Het in de prejudiciële vraag ingevoerde onderscheid tussen de niet-geregistreerde aannemer die een fout zou hebben begaan en diegene die er geen zou hebben begaan, is onwerkzaam. De Ministerraad onderstreept verder dat verscheidene wetgevingen, onder meer inzake bouwpremies, de verplichting opleggen dat een beroep wordt gedaan op geregistreerde aannemers en er buiten de verhoging bedoeld in paragraaf 3, derde lid, geen sanctie is, aangezien de inhouding en de aansprakelijkheid slechts voorwaarden zijn voor het sluiten van dergelijke overeenkomsten.

A.2.6. De Ministerraad is tevens van mening dat het antwoord op het tweede onderdeel van de prejudiciële vraag ontkennend moet zijn. Hij merkt op dat de Rechtbank het als vaststaand schijnt te beschouwen dat het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inzake straffen niet worden geschonden wanneer de opdrachtgever te kwader trouw is. Hij merkt echter op dat de rechtspraak terecht heeft gesteld dat het criterium van de goede trouw ter zake zonder gevolg is : de opdrachtgever moet de wet kennen en hij beschikt over verificatiemiddelen *ad hoc* die makkelijk te consulteren zijn; hij kan zich dus niet op zijn goede trouw beroepen. De Ministerraad is van mening dat het niet aan het Hof staat in een wettekst een voorwaarde in te voeren, de goede trouw, die de wetgever niet gewild heeft, want zodoende zou de economie van de wet in gevaar worden gebracht en de sociale « politie » die zij aan de opdrachtgever toekent aanzienlijk worden verminderd. Die politierol is evenwel een essentieel punt in die wetgeving. Het op de goede trouw gebaseerde onderscheid is dus helemaal niet dienstig. Bovendien zijn de voorgeschreven maatregelen geen sancties waarop de aangevoerde beginselen zouden kunnen worden toegepast. Ten slotte is de bedoelde verhoging, wanneer er geen inhouding is geweest, een maatregel met een vergoedend karakter die bovendien evenredig is met de waarde van de opdracht.

- B -

B.1. Artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, zoals het van toepassing is op het voor de verwijzende rechter hangende geschil, bepaalde :

« § 1. Eenieder die voor de uitvoering van de door de Koning te bepalen werkzaamheden een beroep doet op iemand die niet geregistreerd is als aannemer voor de toepassing van dit artikel en van artikel 299*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen, is hoofdelijk aansprakelijk voor de betaling van de bijdragen voor sociale zekerheid, de bijdrageopslagen en verwijlrenten verschuldigd door zijn medecontractant aan de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid. Deze aansprakelijkheid wordt beperkt tot 50 pct. van de totale prijs van het werk, exclusief belasting over de toegevoegde waarde.

[...]

§ 3. Degene die een beroep doet op een niet geregistreerde medecontractant voor de uitvoering van een in § 1 bepaalde werkzaamheid, is verplicht bij iedere betaling die hij aan die medecontractant doet, 15 pct. van het door hem verschuldigde bedrag, exclusief belasting over de toegevoegde waarde, in te houden en te storten bij de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid volgens de door de Koning te bepalen modaliteiten. De aldus gestorte bedragen worden in voorkomend geval in mindering gebracht van het bedrag waarvoor hij bij toepassing van § 1 aansprakelijk gesteld wordt.

Degene die een beroep heeft gedaan op een geregistreerde medecontractant van wie de registratie wordt geschrapt in de loop van de uitvoering van de overeenkomst, moet de in het vorig lid bedoelde inhouding en storting doen bij elke betaling aan zijn medecontractant verricht na de schrapping van de registratie.

Onverminderd de toepassing van de sancties voorzien in artikel 35, eerste lid, 3°, is degene die de in de voorgaande leden bedoelde storting niet verricht heeft, aan de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid een bijslag verschuldigd gelijk aan het dubbel van het te

betalen bedrag. De Koning bepaalt onder welke voorwaarden deze bijslag geheel of gedeeltelijk kan kwijtgescholden worden.

De Koning bepaalt de inhoud en de toezendingsvoorwaarden en -modaliteiten van de inlichtingen die de personen bedoeld in het 1ste en 2e lid van deze paragraaf en hun medecontractant, moeten verstrekken.

§ 4. Het gestorte bedrag mag door de Rijksdienst voor Maatschappelijke Zekerheid, in de orde die de Koning bepaalt, worden aangewend tot betaling van de bijdragen, bijdrageopslagen en verwijlintresten hem verschuldigd door :

1° de medecontractant op wiens schuldvordering dat bedrag werd ingehouden;

2° de onderaannemers van de in 1° bedoelde persoon, behoudens het verhaal van deze laatste op die onderaannemers; worden met die onderaannemers gelijkgesteld zij die werknemers ter beschikking stellen van die persoon.

Dat bedrag mag eveneens worden aangewend tot aanzuivering van buitenlandse schuldvorderingen inzake sociale zekerheidsbijdragen wanneer de bijstand voor de invordering gevraagd wordt in het raam van een internationale overeenkomst.

§ 5. De Koning bepaalt op welke wijze, onder welke voorwaarden en binnen welke termijn de in § 4, eerste lid, 1°, bedoelde persoon het gestorte bedrag recupereert in de mate dat het niet aangewend wordt voor de in die paragraaf bepaalde doeleinden.

[...] »

B.2. De verwijzende rechter vraagt het Hof naar de bestaanbaarheid van dat artikel met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van dat artikel doordat het een onderscheid maakt tussen de opdrachtgevers door diegenen die een beroep doen op een niet-geregistreerde aannemer zwaar te bestraffen, terwijl de omstandigheid dat een aannemer niet geregistreerd is op zich voor die aannemer geen fout is. Hij vraagt het Hof tevens naar de bestaanbaarheid van datzelfde artikel met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat de opdrachtgever die te goeder trouw een beroep heeft gedaan op een niet-geregistreerde aannemer de eerbiediging van bepaalde algemene rechtsbeginselen wordt ontzegd, namelijk het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel inzake straffen.

Uit het geheel van het verwijzingsvonnis blijkt dat het Hof enkel is ondervraagd over artikel 30*bis*, § 1, eerste lid, van de wet van 27 juni 1969.

B.3. Die bepaling maakt een verschil in behandeling tussen de personen die een beroep doen op een aannemer die niet geregistreerd is en diegenen die een beroep doen op een

geregistreerde aannemer. In tegenstelling tot laatstgenoemden zijn enkel eerstgenoemden hoofdelijk aansprakelijk voor de betaling van de in paragraaf 1 gepreciseerde sommen, zijn zij gehouden tot de in paragraaf 3, eerste lid, bedoelde inhouding en zijn zij de in diezelfde paragraaf bedoelde vermeerdering verschuldigd.

B.4. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5.1. De in het geding zijnde bepaling maakt deel uit van een geheel van maatregelen ter bestrijding, op een meer doeltreffende wijze dan in het verleden, van de bedrieglijke praktijken van de koppelbazen, die, enerzijds, bestaan in het niet-betalen van sociale bijdragen, de bedrijfsvoorheffing en de B.T.W. en, anderzijds, in het bezetten van een belangrijk aantal werkplaatsen door personen die sociale uitkeringen genieten (pensioen, werkloosheidsuitkeringen en Z.I.V.-uitkeringen) en wier prestaties in strijd zijn met de betrokken uitkeringsreglementering, of door buitenlanders die niet gemachtigd zijn te werken. In beide gevallen is het effect een even grote vermindering van het aanbod voor de werknemers die een regelmatige betrekking zoeken (*Parl. St.*, Senaat, 1977-1978, nr. 415-1, p. 36).

Het stelsel van de registratie van de aannemers strekt ertoe door middel van grondige onderzoeken de correcte toepassing door hen van de fiscale en sociale wetgeving te waarborgen (*ibid.*, p. 38).

B.5.2. Luidens dezelfde parlementaire voorbereiding betreffen die maatregelen de sectoren van de fiscale wetgeving, de sociale wetgeving, de wetgeving op de overheidsopdrachten en de wetgeving op het handelsregister. Artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 maakt deel uit van de tweede categorie van maatregelen. Het was de bedoeling van de wetgever « ertoe te komen dat geen beroep meer wordt gedaan op personen van wie verwacht kan worden dat ze hun verplichtingen als werkgever niet zullen naleven » (*ibid.*, p. 39).

B.6.1. Het verschil in behandeling tussen de in B.3 bedoelde personen is gebaseerd op een objectief criterium, namelijk het feit of al dan niet een beroep wordt gedaan op een geregistreerde aannemer.

B.6.2. Dat criterium van onderscheid is relevant ten aanzien van het in B.5 vermelde doel van de maatregel. Het systeem van registratie is een geschikt middel om de betrouwbaarheid van een aannemer te bepalen: het zet de personen die willen contracteren ertoe aan zich voorafgaandelijk ervan te vergewissen of die aannemer geregistreerd is.

B.6.3. Gelet op de doelstelling van de wetgever en ermee rekening houdend dat deze maatregelen kan nemen om fraude te voorkomen in sectoren waarin hij heeft vastgesteld dat die fraude aanzienlijk is, is het niet onevenredig de regeling inzake registratie van aannemers te koppelen aan zodanige bepalingen dat medecontractanten zullen weten dat, indien zij een overeenkomst willen sluiten met een aannemer die niet geregistreerd zou zijn, zij het risico lopen gedeeltelijk gehouden te zijn tot betaling van de belastingschulden en van de sociale bijdragen welke die aannemer verschuldigd zou zijn. Zo wil men bereiken dat niemand er belang bij heeft een beroep te doen op de diensten van niet-geregistreerde aannemers (*Parl. St.*, Senaat, 1977-1978, nr. 415-1, p. 38).

B.7. Wat betreft het tweede gedeelte van de prejudiciële vraag leiden de partijen uit de beginselen die erin worden vermeld geen andere argumenten af dan de ter ondersteuning van de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aangevoerde argumenten waarop het Hof heeft geantwoord.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 30*bis*, § 1, eerste lid, van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, in de versie van vóór de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 26 december 1998, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 19 december 2002.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

L. Potoms

L. François